

Voordat alles begon

Vroeger dacht ik dat iedereen een schaduw had. Iedereen behalve ik. Zelfs Scharrie, mijn hond, had er eentje, maar als ik in de zon stond, zag je niks. Niet eens een lijntje, of een vlek! Het was dan net of ik er niet was, alsof ik helemaal niet bestond! Maar natuurlijk besta ik wel. Als je naar me keek kon je me gewoon zien en ik zag mezelf in de spiegel als ik in de badkamer was.

Het rare is dat het nooit iemand opviel dat ik geen schaduw had. Niemand lette erop. Misschien had mijn tante gelijk, en zijn de meeste mensen alleen met zichzelf bezig. Daar hebben ze het zo druk mee dat ze geen tijd overhouden om naar de schaduw van een ander te kijken.

Ik was trouwens heel blij dat het niet werd opgemerkt. Want een schaduw lijkt misschien onbelangrijk, maar dat is hij niet. Daar ben ik nu wel achter. En ik, ik was sowieso al niet een normaal kind.

Ik ben gevonden op de stoep van een kindertehuis toen ik nog maar een paar maanden oud was. Iemand had me in een doek gewikkeld met mijn naam erop geborduurd: *Jinna*. Naast me zat een heel grote hond de wacht te houden. Ik

denk altijd dat dat Scharrie was, maar dat kan niet. Dan had mijn tante hem nooit als jonge hond kunnen kopen bij die enge fokker – maar daarover later meer.

De hond moest naar het asiel en ik werd opgenomen in het tehuis. Daar ben ik opgegroeid, samen met andere kinderen zonder ouders. Ik heb er gewoond tot vlak voor mijn twaalfde verjaardag.

Toen dook tante Agaath op. Iedereen in het tehuis was meteen onder de indruk van haar. Dat kwam ook door hoe ze eruitzag. Tante Agaath is groot, veel groter dan de meeste mensen die ik ken. Ze heeft een opvallend witte huid en ogen die zwart lijken. Maar als je goed kijkt, zie je dat ze eigenlijk paarsblauw zijn: de kleur van kraaienveren als de zon erop schijnt. Ik geloof dat zelfs de directeur een beetje bang voor haar was, maar tegen mij deed ze vriendelijk. Ze maakte meteen duidelijk dat ze me wilde adopteren, en ze stelde voor dat ik haar ‘tante’ zou noemen.

‘Je echte moeder kan ik niet vervangen,’ zei ze, ‘maar misschien is er wel plaats voor een tante in je leven.’

Zolang de kennismakingstijd duurde sloofde tante Agaath zich voor me uit. Ik werd verwend met dure cadeaus. Ze nam me mee naar een ijssalon waar ik zoveel ijs mocht eten als ik wilde. Naar andere kinderen in het tehuis keek ze niet om. Ze gaf me het gevoel dat ze echt alleen mij wilde hebben, en niemand anders. Natuurlijk vond ik dat veel belangrijker dan alle cadeaus en ijsjes bij elkaar. Toen we een keer samen op stap waren vertelde ze dat ze een meisje zocht, maar niet zomaar een meisje.

Ze zei: ‘In een gewoon kind ben ik niet geïnteresseerd.’

Ik maakte mezelf wijs dat ik haar wel begreep. Net als alle andere pleegouders was ze op zoek naar een kind om van te

houden. Alleen was dat niet zo logisch als je wist hoe vervelend tante Agaath kinderen vond. Maar dat ontdekte ik pas toen ze me echt geadopteerd had en ik bij haar in huis kwam wonen. Vanaf dat moment veranderde de manier waarop ze zich gedroeg. Ze hield op met moeite voor me te doen. Ze hield ook op met aardig zijn. En ze ging niet, zoals ik had verwacht, steeds meer van me houden, maar juist steeds minder.

Gek genoeg liep het met Scharrie, mijn hond, eigenlijk net zo. Eerst wilde tante Agaath per se een hond, maar toen ze er eentje had, kreeg ze al snel een hekel aan hem. Daarna duurde het niet lang meer voor ze van hem af wilde. Ze vond hem bang, en angst was volgens haar een bijzonder beschamende eigenschap.

Ik dacht er heel anders over. Scharrie was bang, maar ook heel lief! Van mij hoefde hij zich niet te schamen voor zijn angst. Hij kon er toch niks aan doen? Maar dat durfde ik niet tegen mijn tante te zeggen. En eigenlijk ben ik nooit iemand tegengekomen die wel tegen haar in durfde te gaan. Want als tante Agaath sprak, dan klonk het altijd alsof ze het heel zeker wist. Alsof het de waarheid was.

‘Als je rekening gaat houden met wat mensen denken, ben je verloren,’ zei ze bijvoorbeeld. Of: ‘De mensen zijn zo verschrikkelijk dom! Je wordt er moedeloos van.’

Je zou denken dat ze een grapje maakte, maar ik wist wel beter. Tante Agaath keek op iedereen neer.

Gelukkig bemoeide ze zich meestal niet echt met wat ik deed. Ze zorgde ervoor dat ik te eten kreeg en dat ik schone kleren had, maar daar hield het mee op. Ze is bijna nooit in

mijn slaapkamer geweest en precies één keer bij mij op school komen kijken. Tijdens biologie deed ze de deur open en gluurde om het hoekje. Het werd heel koud in het lokaal.

‘Ah,’ zei ze, ‘je bent er nog. Ik kon Scharrie nergens vinden en ik dacht even dat jullie er samen vandoor waren.’ Daarna deed ze de deur weer dicht.

De leraar vroeg geschrokken: ‘Wie was dat?’

‘Dat is mijn tante,’ zei ik, en toen keek de hele klas me vol medelijden aan.

In het begin heb ik nog wel geprobeerd om tante Agaath blij te maken. Bijvoorbeeld door goede cijfers te halen op school, maar toen zei ze dat cijfers haar koud lieten. Ik begreep dat ik haar teleurstelde, maar nooit precies waarom. Het enige wat ik wel wist, was dat het niet om de gewone dingen ging. Dus dingen die volwassen mensen normaal gesproken belangrijk vinden, zoals dat je je kamer opruimt of dat je beleefd bent. Dat maakte haar allemaal niks uit.

Eén keer, toen ik nog maar net bij haar woonde, heb ik tante Agaath ontbijt op bed gebracht. Dat wil zeggen: ik heb het geprobeerd.

Ze zat rechtop in de kussens. ‘Niet ook nog aardig gaan doen!’ schreeuwde ze. ‘Leer dit van mij, Jinna: aardigheid is een zwakte! Mensen doen alleen maar aardig tegen andere mensen omdat ze bang zijn! Maar als het erop aankomt moet je in dit leven alleen kunnen staan!’

Ik vluchtte de trap af. Ik had geen idee waarom ze nu weer boos was, maar wat ik wel wist, was dat ik juist níét alleen wilde staan. Ik verlangde er nog steeds naar om ooit echt bij een familie te horen, en dat verlangen werd alleen maar groter door mijn tantes gedrag!

Gelukkig had ik Scharrie. Hij was alles wat ik had, maar het was genoeg. Samen konden we alles aan. Zelfs tante Agaath.

